

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อ้างว่า โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) ภายหลังโจทก์ทราบว่าที่ดินพิพาทได้มีการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ขก.๓๕๙๔ โดยความเห็นชอบของจำเลยทั้งสอง อันเป็นการร่วมกันกระทำละเมิดต่อโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถขอก่อนดินที่ดินพิพาทได้ ขอให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ขก.๓๕๙๔ จำเลยทั้งสองให้การว่าที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน ชื่อ “เดินป่าแต่ ๒” โจทก์เข้าไปครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินแปลงพิพาทโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากโจทก์อ้างว่าการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ขก.๓๕๙๔ โดยความเห็นชอบของจำเลยทั้งสองนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการร่วมกันกระทำละเมิดต่อโจทก์ และขอให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ขก.๓๕๙๔ แต่เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ ก็เพื่อให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งรับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของโจทก์ การจะพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวของจำเลยทั้งสองชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นการร่วมกันกระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ ศาลจะต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่าที่ดินพิพาทโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองหรือเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไป จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม